

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1998-1999

8 maart 1999

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**– van mevrouw Cecile Verwimp-Sillis en de heren Jef Sleeckx en Johan Sauwens –
betreffende een kernwapenvrij Vlaanderen**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting
uitgebracht door de heer Peter Dufaux**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Georges Cardoen.

Vaste leden :

de heren Georges Beerden, Georges Cardoen, mevrouw Veerle Heeren, de heren Marc Olivier, Mark Van der Poorten ;

de heren Ward Beysen, Julien Demeulenaere, Francis Vermeiren ;

de heren Herman De Loor, André Kenzeler, Marcel Logist ;

de heren Filip Dewinter, Christian Verougstraete ;

de heer Etienne Van Vaerenbergh ;

mevrouw Vera Dua.

Plaatsvervangers :

de heren Leonard Quintelier, John Taylor, mevrouw Maria Tyberghien-Vandenbussche, de heren Bart Vandendriessche, Marc Van Peel ;

de heren Marc Cordeel, Jacques Devolder, Freddy Feytons ;

de heren Peter Dufaux, Jacques Timmermans, Tuur Van Wallendael ;

de heren Wilfried Aers, Frank Creyelman ;

de heer Paul Van Grembergen ;

mevrouw Ria Van Den Heuvel.

Zie :

1226 (1998-1999)

– Nr. 1 : Voorstel van resolutie

INHOUD

	Blz.
I. Inleidende uiteenzetting door de indieners	4
II. Bespreking	7
III. Eindstemming	8

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting besprak op 20 januari en 24 februari 1999 het voorstel van resolutie betreffende een kernwapenvrij Vlaanderen.

I. Inleidende uiteenzetting door de indianers

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis verwijst naar het gezegde "Verbeter de wereld, begin bij jezelf". Een betere wereld is volgens haar een wereld zonder kernwapens. Om daaraan te werken is het dus nodig om de kernwapens uit Vlaanderen te verwijderen. De spreker begrijpt dat er hier een bevoegdheidsconflict kan rijzen. Het Vlaamse grondgebied behoort wel tot de bevoegdheid van Vlaanderen, maar de kernbewapening is een federale aangelegenheid. Ondanks dit spanningsveld hebben de indianers het nuttig geoordeeld het voorstel van resolutie te laten behandelen.

Mevrouw Verwimp-Sillis verwijst naar de acties die tal van gemeentebesturen in de jaren tachtig ten tijde van de rakettenbetogingen ondernamen om hun gemeente 'kernwapenvrij' te verklaren. Volgens de Amsab-archieven ging het om 194 van de 308 Vlaamse gemeenten. Strikt genomen viel die aangelegenheid ook buiten de bevoegdheid van de lokale besturen. De gemeenten hebben toen evenwel een politieke daad willen stellen. Als een gemeente een dergelijke politieke daad kan stellen, moet dit ook mogelijk zijn voor het Vlaams Parlement.

De spreker wijst erop dat de kernraketten van Florennes, waartegen de rakettenbetogingen gericht waren, intussen van het Belgische grondgebied zijn verdwenen. Van de kernbommen die al veel langer opgeslagen zijn in Kleine Brogel, zijn een aantal evenwel nog steeds aanwezig. Naar welke vijand zijn die raketten gericht?

Ondertussen is het onderzoek naar de effecten van kernwapens op mens en milieu voortgezet. Bovendien werden de kernwapens op 8 juli 1996 illegaal verklaard door het Internationaal Gerechtshof. Er bestaat dus een internationale verplichting tot nucleaire ontwapening. Met deze nieuwe feiten voor ogen willen de indianers bekomen dat de Vlaamse overheid een politieke daad zou stellen om te komen tot een kernwapenvrij Vlaams grondgebied. Op die manier hopen de indianers bij te dragen tot het verkleinen van de kansen op een nucleaire oorlog.

In een gezaghebbend rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie wordt gesteld dat kernwapens de meest destructieve wapens ooit zijn. Kernwapens maken geen onderscheid tussen burgers en militairen, noch tussen burgerlijke en militaire doelen. De effecten van een kernbomontploffing zijn in ruimte noch tijd te beheersen. De Internationale Vereniging van Artsen voor de Preventie van een Atoomoorlog waarschuwt ervoor dat zelfs het best uitgebouwde gezondheidszorgsysteem totaal machteloos staat tegenover de gevolgen van een kernexplosie. Hiroshima en Nagasaki leerden ons dat één kleine atoombom in staat is om in een fractie van een seconde vele tienduizenden mensen te verpulveren, te verassen en dood te stralen. Een veelvoud van het aantal directe doden blijft zwaar gekwetst achter, met open breuken, etterende brandwonden en sluipende stralingsziektes.

Een andere reden waarom de kernwapens wegmoeten is dat het illegale vernietigingswapens zijn. Dit vloeit voort uit een uitspraak van het Internationaal Gerechtshof van Den Haag van 8 juli 1996, waarin gesteld wordt dat het dreigen met en het gebruik van kernwapens in het algemeen onwettig is.

Mevrouw Verwimp-Sillis verwijst voorts naar het Non-Proliferatieverdrag dat in 1970 van kracht werd en dat in 1995 door de meer dan 180 lidstaten voor onbepaalde duur werd verlengd. Volgens een uitspraak van de rechters van het Internationaal Gerechtshof over artikel VI van dat verdrag moeten alle landen te goeder trouw onderhandelingen voeren over nucleaire ontwapening en over een verdrag voor algemene en volledige ontwapening. Sinds 1970 wordt er door lidstaten inderdaad over nucleaire ontwapening onderhandeld, maar de daaruit voortvloeiende akkoorden beperken zich tot kernwapenbeheersing. Op basis van bovenvermelde interpretatie van het Internationaal Gerechtshof is een onderhandeling over kernwapenbeheersing echter onvoldoende. De onderhandelingen die in 1970 gestart zijn moeten nu eindelijk tot resultaat leiden in termen van nucleaire ontwapening.

Mevrouw Verwimp-Sillis haalt de Nurenberg Principes en de besluiten van het Nurenberg Tribunaal en het Tokio Tribunaal aan, die individuen de verplichting opleggen om oorlogsmisdaden te voorkomen. Zo besluit het Tokio Tribunaal dat: "iedereen die weet heeft van illegale activiteiten en de mogelijkheid heeft hiertegen op te komen, volgens de internationale rechtsregels een potentieel misdadiger is, tenzij die persoon maatregelen neemt om de misdaad te voorkomen.". Als men dan weet dat er

in Kleine Brogel kernbommen liggen die illegaal zijn, moet men die doen verdwijnen of ten minste aanklagen dat ze er liggen.

Mevrouw Verwimp-Sillis haalt eveneens artikel II van het Non-Proliferatieverdrag aan, waarin België zich er als niet-kernmacht toe heeft verbonden om op geen enkele wijze de overdracht van kernwapens te aanvaarden. Ten slotte verwijst mevrouw Sillis-Verwimp naar een aantal resoluties die in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties werden goedgekeurd. Ook daarin wordt opgeroepen om zo snel mogelijk onderhandelingen te starten die tot de eliminatie van alle kernwapens moeten leiden.

De indieners willen uiteindelijk komen tot een kernwapenvrije wereld. Een eerste stap in die richting zouden kernwapenvrije zones kunnen zijn in die landen die zelf niet over kernwapens beschikken. Volgens mevrouw Verwimp-Sillis bestaat nu reeds een wereldwijd netwerk dat streeft naar een kernwapenvrije wereld. Dat netwerk omvat gemeenten, NGO's en honderden groeperingen.

De vraag stelt zich nu hoeveel kernwapens er zich in Vlaanderen bevinden. Er werden in dat verband – uit noodzaak – illegale controles verricht. Een dergelijke actie was volgens mevrouw Verwimp-Sillis noodzakelijk omdat via legale weg de nodige informatie niet kon worden bekomen, ook niet via het federaal parlement. Men schat nu dat er in Kleine Brogel een tiental kernbommen aanwezig zijn. Ook als het er maar tien zijn, hebben zij samen toch de vernietigingskracht van 265 Hiroshimabommen.

De heer Johan Sauwens verklaart verschillende vragen en interpellaties te hebben ingediend in het Vlaams Parlement om meer te weten te komen over de omgevingseffecten van kernwapens op Vlaams grondgebied. Al die initiatieven werden met verwijzing naar de bevoegdheidsverdeling echter onontvankelijk verklaard.

Mevrouw Verwimp-Sillis geeft een opsomming van de stappen die de Vlaamse regering zou kunnen zetten met het oog op een kernwapenvrij Vlaanderen. De Vlaamse regering zou de verklaring 'Abolition 2000', die intussen is ondertekend door 850 NGO's, verenigingen en gemeenten, kunnen steunen. De Vlaamse regering zou bij de federale regering kunnen aandringen om aan de NAVO-partners een verzoek te richten tot het verwijderen van de kernwapens in Kleine Brogel. Zij zou eveneens aan de federale regering kunnen vragen om op de eerstvolgende Algemene Vergadering van de Ver-

enigde Naties alle resoluties goed te keuren die stappen bepleiten naar een volledige en gecontroleerde nucleaire ontwapening. Vlaanderen zou de NAVO-schepen met kernbommen aan boord die geregeld aanleggen in Vlaamse zeehavens, kunnen weren.

Ten aanzien van diegenen die beweren dat een klein land weinig invloed kan uitoefenen, haalt de spreker het voorbeeld aan van de strijd tegen de landmijnen waarin België met vruchtbaar resultaat het voortouw nam. Zij stelt voor dat België dezelfde inspanning zou leveren in de strijd tegen de zoveel verwoestender kernwapens. Vlaanderen zou als deelstaat de eerste stap kunnen zetten.

De heer Johan Sauwens sluit zich aan bij het pleidooi van mevrouw Verwimp-Sillis. Hij erkent dat de kernbewapening buiten de Vlaamse bevoegdheid valt. Vlaanderen zou evenwel een belangrijk politiek signaal kunnen geven. Enerzijds hebben tal van parlementairen zich gedurende twee jaar gebogen over het lot van 10 landgenoten die in Rwanda zijn omgekomen, maar anderzijds laat men geruisloos de verdere opslag van kernwapens op ons grondgebied toe. De spreker pleit ervoor dat Vlaanderen zich zou inschakelen in het vredesideaal. Het uitroepen van Vlaanderen tot een kernwapenvrij gebied is een daad met een bepaalde betekenis, die weliswaar niet moet worden overroepen. De spreker vraagt dat het parlement en de regering deze resolutie, die vrij onschuldig is geformuleerd, een kans zou geven.

De heer Jef Sleetckx erkent dat het realiseren van een kernwapenvrij Vlaanderen ontsnapt aan de Vlaamse bevoegdheid. Het voorliggende voorstel van resolutie heeft dan ook vooral een signaalfunctie die vergelijkbaar is met het politiek signaal dat tal van gemeenten begin jaren tachtig uitzonden naar de politieke overheid door zich tot "kernwapenvrije gemeente" uit te roepen. De spreker verwijst naar een recente actie van enkele parlementsleden en anderen, waarbij gepoogd werd te achterhalen hoeveel kernwapens er in Kleine Brogel zijn opgeslagen. Die actie werd opgezet omdat meerdere vragen in het federaal parlement aan minister van Landsverdediging Poncelet over het aantal kernwapens op ons grondgebied, onbeantwoord zijn gebleven. Op die manier wordt volgens de spreker de controlerende functie van het parlement beknot.

De heer Sleetckx benadrukt in eerste instantie de destructieve gevolgen van kernwapens, ook voor het nageslacht. De directe en indirecte effecten van kernwapens, die in een gezaghebbend rapport van

de Wereldgezondheidsorganisatie werden geïnventariseerd¹, overtreffen die van andere massavernietigingswapens. De Internationale Vereniging van Artsen voor de Preventie van een Atoomoorlog waarschuwt ervoor dat zelfs het best uitgebouwde gezondheidszorgsysteem totaal machteloos staat tegenover de gevolgen van een kernexplosie. Zelfs wanneer het oorspronkelijk doelwit van het kernwapen een militair doelwit is, dan maakt de aard van de effecten van een atoomexplosie dat het onmogelijk is om burgers of civiele infrastructuur (oogsten, graslanden, visgronden, drinkwatervoorraden, dorpen, steden, ...) ongeschonden te laten. Atoomwapens zijn kortom de meest krachtige en vernietigende massavernietigingswapens die ooit werden ontwikkeld. De effecten ervan zijn noch in ruimte noch in tijd te controleren en treffen zonder onderscheid zowel burgers als militairen.

Vervolgens verwijst de heer Sleetx naar de uitspraak van 8 juli 1996 van het Internationaal Gerechtshof van Den Haag dat, op vraag van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, oordeelde dat het dreigen met en het gebruik van kernwapens in het algemeen onwettig zijn. Deze uitspraak laat volgens de spreker geen ruimte voor enige legale dreiging met of gebruik van atoomwapens. Het Hof heeft geoordeeld dat : "de dreiging met of het gebruik van atoomwapens in het algemeen strijdig zijn met de internationale rechtsregels vervat in het oorlogsrecht en meer bepaald de principes en regels van het humanitair recht". Het Hof heeft hieraan toegevoegd dat het : "geen definitief oordeel kon vellen over de vraag of in een extreem geval van zelfverdediging, waarbij het voortbestaan van de natie op het spel staat, dreigen met of het gebruik maken van kernwapens al dan niet illegaal zijn". Die laatste regel wordt volgens de spreker door de NAVO ten onrechte ingeroepen als verantwoording voor het bestendigen van de nucleaire arsenalen.

Het Internationaal Gerechtshof heeft zich tevens unaniem uitgesproken over de betekenis van artikel VI van het Non-Proliferatieverdrag (NPV). Dat artikel luidt als volgt : "Alle lidstaten van het verdrag voeren te goeder trouw onderhandelingen over effectieve maatregelen om de nucleaire wapenwedloop op korte termijn te stoppen en over nucleaire ontwapening, alsook over een verdrag voor algemene en volledige ontwapening onder

strikte en effectieve internationale controle". De kernmachten hebben jarenlang geargumenteed dat ze niet in overtreding waren met dit artikel omdat ze onderhandelden over kernwapenbeheersing en omdat ze van mening waren dat totale nucleaire ontwapening onlosmakelijk verbonden was met algemene ontwapening. Het overgrote deel van de NPV-lidstaten en een overdonderende meerderheid binnen de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties was evenwel de mening toegedaan dat de kernmachten hun verbintenissen onder artikel VI niet naleefden. Het Internationaal Gerechtshof heeft geoordeeld dat artikel VI meer is dan een vage belofte. Alle rechters waren van mening dat artikel VI de expliciete verplichting oplegt om via onderhandelingen tot nucleaire ontwapening te komen. Onderhandelen over nucleaire wapenbeheersing of -reductie op zich is dus niet voldoende. De onderhandelingen moeten ook tot resultaat leiden, namelijk de volledige eliminatie van alle kernwapens.

Net als de rol die België heeft gespeeld inzake de antipersoonsmijnen, zou België het voortouw kunnen nemen voor een conferentie met het oog op de eliminatie van de kernwapens. De spreker moet echter tot zijn spijt vaststellen dat België in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties systematisch tegen het opstarten van onderhandelingen over nucleaire ontwapening stemt.

De heer Sleetx spreekt ten slotte de hoop uit dat de bespreking van het voorstel van resolutie kan leiden tot een grotere bewustmaking. Het is belangrijk dat er ten aanzien van de buitenwereld en het federaal parlement in het bijzonder een duidelijk signaal vanuit Vlaanderen wordt gegeven.

De heer Johan Sauwens merkt op dat het voorstel van resolutie over de partijpolitieke grenzen en over de grenzen van meerderheid en minderheid is tot stand gekomen. Hij meent dat daarom een grondig inhoudelijk debat is aangewezen. De spreker verklaart verder dat de wereldvrede een voortdurend debat verdient en dit niet alleen in gesloten cenakels. Ten slotte merkt hij op dat tot voor kort de aanwezigheid van kernwapens in ons land ontkend werd. Intussen is het echter duidelijk dat er in Kleine Brogel wel degelijk kernwapens opgeslagen liggen. De bedoeling van de resolutie is dan ook om vanuit Vlaanderen een krachtig politiek signaal uit te zenden voor een kernwapenvrij Vlaanderen, zodat de vertegenwoordigers in de betrokken internationale gremia hun verantwoordelijkheid kunnen opnemen.

¹ WHO, *Effects de la guerre nucléaire sur la santé et les services de santé*. Genève, 1987.

II. Bespreking

De heer Johan Malcorps verwijst naar de recente actie van vredesactivisten in Kleine Brogel, die erop gericht was om op een ludieke, symbolische manier een burgerinspectie uit te voeren. Die actie is evenwel op een hardhandige wijze onderdrukt. De spreker wijst erop dat het leger zich meer en meer als een vredeskorps wil manifesteren. Uit de reactie van het leger op de ludieke actie moet evenwel worden afgeleid dat het leger nog steeds de aloude NAVO-doctrine hanteert, inclusief de bescherming van de kernwapens. Nochtans werd over de aanwezigheid van de kernwapens geen enkele democratische beslissing getroffen. Indien men daarover een referendum zou organiseren, zou een overduidelijke meerderheid in Vlaanderen zich volgens de heer Malcorps tegen die kernwapens uitspreken. Hoewel Vlaanderen niet bevoegd is voor deze aangelegenheid, is het toch van groot belang dat het Vlaams Parlement (en de Vlaamse regering) zich uitspreekt tegen de aanwezige kernwapens.

Ten slotte stelt zich volgens de spreker de vraag of men de internationale rechtsorde en het gezag van het Internationaal Gerechtshof aanvaardt. Of gaat men over tot de orde van de dag en aanvaardt men de rechtsorde van het geweld? Als men de rechtspraak van het Hof aanvaardt kan men niet anders dan dit voorstel van resolutie steunen.

De heer Julien Demeulenaere verklaart dat zijn fractie in geen geval het gebruik van kernwapens voorstaat. Ook de aanwezigheid van kernwapens op ons grondgebied is volgens hem, gelet op het wegvallen van de dreiging uit het oostblok, niet langer aangewezen. Vandaar zal de VLD dit voorstel van resolutie goedkeuren.

De heer Mark Van der Poorten is geenszins gekant tegen een kernwapenvrij Vlaanderen. Wel heeft hij bedenkingen bij de bevoegdheidskwestie. Als men deze resolutie aanvaardt, kan men bijvoorbeeld ook een resolutie aanvaarden met het oog op een misdaadvrij of wapenvrij Vlaanderen.

Volgens de heer Herman De Loor is eenieder ervan overtuigd dat men de kernwapens moet bannen. Niettemin pleit hij voor enige terughoudendheid inzake aangelegenheden waarvoor het Vlaams Parlement niet bevoegd is. Ter illustratie verwijst hij naar het decreet houdende vaststelling van de voorwaarden voor getroffen en van repressie en epuratie, en voor oorlogsslachtoffers om in aanmerking te komen voor een financiële tegemoetkoming. Ook voor die aangelegenheid was het

Vlaams Parlement niet bevoegd en de goedkeuring van het decreet heeft allerlei negatieve reacties uitgelokt. Volgens de heer De Loor zou het Vlaams Parlement zich ook verzetten als andere instanties of assemblees zich zouden inlaten met aangelegenheden waarvoor het Vlaams Parlement bevoegd is.

Volgens de heer Johan Sauwens dient Vlaanderen te worden beschouwd als een belangrijke democratische kring of basiscel, die zich met meer mag inlaten dan met de strikt toegewezen bevoegdheden. Binnen de Belgische federatie moet Vlaanderen mee kunnen nadenken over hoe ons land zich in de wereld moet gedragen. Daarvoor zijn er een aantal overlegstructuren en -procedures uitgetekend. Het Vlaams Parlement mag zich als behoeder van het algemeen Vlaams belang wel degelijk vragen stellen en uitspraken doen over de aanwezigheid van kernwapens en over de militaire strategieën die in de jaren 50 en 60 werden uitgedokterd.

De heer Jef Sleetckx merkt op dat er in eenzelfde fractie verschillende standpunten aanwezig kunnen zijn. Hij benadrukt opnieuw de signaalfunctie van het voorstel van resolutie. Hij signaleert verder dat er ook in het federale parlement gelijkaardige initiatieven zijn ingediend. Die resoluties komen in Kamer en Senaat echter niet aan bod. Het stemmen van het voorstel van resolutie in het Vlaams Parlement zou het federale parlement ertoe kunnen aanzetten de daar ingediende resoluties te bespreken.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis stelt dat ons land niet alleen verplichtingen heeft tegenover de NAVO-bondgenoten, maar ook tegenover de mensheid en de wereld. Kernwapens zijn wapens die gericht zijn tegen de biosfeer, tegen alles wat leeft. Als men de verschillende verplichtingen dan afweegt, is het duidelijk dat de kernwapens weg moeten.

Voor de heer Mark Van der Poorten blijft de bevoegdheidskwestie een probleem. Hij wijst ook op de engagementen die ons land in het kader van internationale verdragen op zich heeft genomen. De globale discussie over de kernwapens, inclusief het aspect verantwoordelijkheid tegenover de mensheid, dient dan ook op een ander niveau gevoerd te worden. Volgens de spreker streven de indieners vooral publiciteit na, hetgeen hem niet verwondert gezien de periode waarin men zich nu bevindt. Het zou overigens al te simplistisch zijn om diegenen die tegen het voorstel van resolutie zullen stemmen af te schilderen als voorstanders van kernwapens. Iedereen is immers voorstander van nucleaire ontwapening. Tot nader order is de defensie van ons land echter ingebed in een internationale organisa-

tie. Het is dan ook logisch dat men de in dat kader gemaakte afspraken respecteert, zoniet moet men uit de alliantie stappen.

De heer Filip Dewinter is van mening dat het Vlaams Parlement zich over alle thema's moet kunnen uitspreken en dus ook over een kernwapenvrij Vlaanderen. De heer Dewinter kan zich grotendeels bij de benadering van de vorige spreker aansluiten. Hij merkt op dat de indieners dezelfde zijn die in het verleden voor eenzijdige ontwapening pleitten op een ogenblik dat er aan de andere kant van het ijzeren gordijn nog een imposant kernwapenarsenaal opgesteld stond. De spreker wijst erop dat er zich in heel wat politiek labiele landen in de derde wereld en Centraal- en Oost-Europa nog kernwapens bevinden. In die zin is het naïef om het westers kernwapenarsenaal eenzijdig op te geven. Verder wijst de spreker op de verplichtingen die ons land heeft in een internationaal kader. Vandaar zal het Vlaams Blok het voorstel van resolutie niet goedkeuren.

De heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting merkt op dat de problematiek van de kernwapens blijkbaar opnieuw in de belangstelling komt nu de verkiezingen naderen. Hij vraagt dat de commissieleden zich grondig zouden bezinnen over het voorstel van resolutie en er geen politiek spelletje van zouden maken. Als men het voorstel goedkeurt, dan verwachten de mensen ook dat men dat op het terrein kan concretiseren. De zogenaamde kloof met de burger is volgens de minister precies ontstaan doordat politici allerlei stellingen innemen die men niet onmiddellijk kan realiseren. Hij wijst erop dat het hier gaat om een federale materie.

De minister wenst te pleiten voor een 'verstandig Vlaanderen'. Als men dergelijke resoluties goedkeurt, kan men evengoed resoluties indienen met het oog op bijvoorbeeld een criminaliteitsvrij Vlaanderen. Als men de Vlaamse regering opzadelt met dergelijke resoluties moet men er ook bij zeggen op welke manier de Vlaamse regering tot realisatie moet overgaan. De minister suggereert dat de leden die zich met de problematiek van de kernwapens willen bezighouden zich de volgende keer verkiesbaar stellen voor het federale parlement.

De heer Johan Malcorps ontkent dat de indieners een spelletje zouden spelen. Hij wijst op de strijd die in de jaren 80 gevoerd werd tegen de kernraketten, hoewel België toen ook verplichtingen tegenover de NAVO inriep. Het ging om een symbolische strijd die uiteindelijk wel resultaat heeft gehad. De spreker verklaart dat leden van zijn par-

tij in het federale parlement gelijkaardige initiatieven hebben ingediend.

De heer Johan Sauwens vindt het antwoord van de minister beneden alle peil. Hij wijst erop dat hij al minstens twee jaar geleden initiatieven heeft genomen in het Vlaams Parlement in het kader van de kernwapenproblematiek, zodat het niet gepast is te spreken van een spelletje in het vooruitzicht van de verkiezingen. De spreker merkt op dat er inzake het buitenlands beleid andere ideeën leven in Vlaanderen en Wallonië. Het feit dat het Vlaams Parlement zich een mening vormt over de aanwezigheid van kernwapens op het Vlaams grondgebied is een belangrijk politiek signaal. De spreker is van oordeel dat de minister via zijn partij gebonden is aan de federale overheid. Op dat niveau is het nog altijd het PS-standpunt dat het buitenlands beleid bepaalt.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis verwijst naar haar inleidende toelichting waarin zij een opsomming gaf van de acties die de Vlaamse regering zou kunnen ondernemen om de resolutie te concretiseren.

De heer Jef Sleetckx herhaalt dat het voorstel van resolutie een krachtig politiek signaal wil uitzenden naar de federale overheid. In het federaal parlement liggen er gelijkaardige voorstellen van resolutie voor die evenwel niet op de agenda geraken. De spreker meent dat een goedkeuring van de voorliggende resolutie een belangrijke stimulans zou zijn om het federaal parlement ertoe aan te zetten die voorstellen van resolutie te behandelen. Een grondig parlementair debat over een dergelijke fundamentele aangelegenheid is alleszins op zijn plaats.

III. Eindstemming

Het voorstel van resolutie betreffende een kernwapenvrij Vlaanderen wordt verworpen met 9 stemmen tegen 3.

De verslaggever,

Peter DUFAUX

De voorzitter,

Georges CARDOEN